

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

اکبر نوروزی
۱۰ مارچ ۲۰۲۱

در دفاع از خواستها و مبارزات بازنشستگان

نگاهی به صحنه مبارزه مردم با جمهوری اسلامی بروشنی نشان می دهد که هر روز مبارزه علیه رژیم وابسته به امپریالیسم جمهوری اسلامی ابعاد وسیع تری می یابد. در ماه های اخیر مبارزات بازنشستگان برجستگی خاصی داشته و در شهرهای مختلف شکل گرفته و ادامه یافته است. از جمله در ششم بهمن ماه [دلو] (۱۳۹۹) بیش از ۳ هزار بازنشسته در ادامه اعتراضاتشان در مقابل سازمان برنامه در تهران و در هفتم بهمن در مقابل اداره تأمین اجتماعی دست به تجمع اعتراضی زدند. یکی از مهمترین خواسته های آنها اجرای ماده ۹۶ قانون تأمین اجتماعی و اختصاص بودجه کافی برای اجرای دقیق همسان سازی حقوق ها در سال آینده بود. همچنین در ۱۸ بهمن ماه، شماری از بازنشستگان و مستمری بگیران تأمین اجتماعی، در اعتراض به عدم رسیدگی به مطالباتشان، در ساختمان کانون بازنشستگان تبریز دست به تجمع اعتراضی زدند و خواستار استعفای رئیس کانون کارگران بازنشسته استان آذربایجان شرقی شدند. این تجمع اعتراضی مسالمت آمیز با دخالت نیروهای انتظامی در تبریز با خشونت تمام سرکوب شد. به رغم همه وحشیگری های نیرو های سرکوب جمهوری اسلامی، مبارزات و اعتراضات بازنشستگان خاموش نگشته است. در روز یکشنبه ۲۶ بهمن ماه، جمعی از کارگران بازنشسته مقابل مجلس شورای اسلامی دست به تجمع اعتراضی زدند. این کارگران بازنشسته در تجمع خود اعلام کردند که در شرایطی که سبد معیشت و خط فقر، ۹ میلیون تومان است، دستمزد ما با احتساب مزایای همسان سازی، زیر ۳ میلیون تومان می باشد که به هیچ وجه تکافوی زندگی را نمی دهد. به همین دلیل این کارگران بازنشسته فریاد می زدند که مستمری ها، بایستی به اندازه هزینه های زندگی افزایش یابد. کارگران بازنشسته در تداوم حرکت اعتراضی خود در مقابل سازمان برنامه و بودجه تجمع کردند و خواستار مذاکره با مقامات این سازمان در ارتباط با مطالبات خود و رفع تبعیض در اختصاص بودجه ها شدند. ولی رئیس این سازمان حاضر نشد در جمع بازنشستگان کارگری حاضر شده و حتی خواست های معترضین را بشنود. همزمان با تجمع سراسری بازنشستگان در شهرهای مختلف، در همان روز ۲۶ بهمن ماه در سنجع هم بازنشستگان دست به تجمع اعتراضی زدند. آنها ضمن اینکه خواهان همسان سازی حقوق خود شدند، در این رابطه بیانیه ای هم منتشر نمودند. این تجمع مبارزاتی با توجه به این واقعیت که سردمداران جمهوری اسلامی در عمل توجهی به مطالبات بازنشستگان نشان نمی دهند ادامه یافت و در روز چهارشنبه ۲۹ بهمن ماه، کارگران بازنشسته سنجع بار دیگر همزمان

با تهران تجمع کردند و خواستار افزایش عادلانه مستمری‌ها و رسیدن به خط فقر، تخصیص بودجه مناسب برای همسان‌سازی حقوق بازنشستگان کارگری و همچنین ارائه خدمات درمانی رایگان شدند.

در روز ۲۹ بهمن در پاسخ به فراخوان سراسری بازنشستگان، کارگران بازنشسته در دیگر شهرهای ایران نیز دست به تجمعات اعتراضی زدند که در این میان به طور مشخص می‌توان به مبارزات بازنشستگان در مشهد، زنجان، گرگان، رشت و شهرهایی در خوزستان اشاره نمود. در خوزستان معترضین شعار می‌دادند که "حقوق ما ریالیه، هزینه‌ها دلاریه" و "تبعیض و بی‌عدالتی محکوم است، محکوم است".

هر چه می‌گذرد تعداد بسیار بیشتری از بازنشستگان تحت فشارهای معیشتی به اعتراض و مبارزه بر می‌خیزند. آنان با تداوم تجمعات و اعتراضات خود خواهان رسیدگی به مطالبات مزدی و معیشتی‌شان هستند. بازنشستگانی که در تهران در مقابل نهاد های دولتی و مجلس شورای اسلامی دست به تجمع زده، می‌گویند که باید مستمری‌ها به اندازه هزینه های زندگی افزایش یابد. و همچنین تا پایان سال خواستار متناسب سازی شده اند. دلیل تداوم مبارزات بازنشستگان آن است که رژیم ددمنش جمهوری اسلامی در مقابل همه اعتراضات بازنشستگان، با بهانه هایی از قبیل کسری بودجه، خالی بودن صندوق بازنشستگی و غیره از پذیرش خواست بازنشستگان خودداری می‌نماید.

امروز یکی از مهمترین و بارزترین مشکلات بازنشستگان و مستمری بگیران، سطح پائین حقوق های آنان میباشد که هیچگونه همگونی با هزینه های زندگی آنان ندارد و کفاف زندگی شان را به هیچ وجه نمی‌دهد و بدرستی خشم و انزجار آنان را بیش از پیش بر افروخته است، به عنوان مثال در یکی از اعتراضات و تجمعات بازنشستگان و مستمری بگیران که در تهران، مقابل سازمان برنامه و بودجه برگزار گردید، یکی از معلمان بازنشسته در این تجمع اعتراضی چنین گفت: از فقر و بی پولی به ستوه آمده ایم: دستمزدی که به عنوان مستمری بعد از ۳۰ سال تدریس و جهاد در راه تعلیم و تربیت دریافت می‌کنیم، ۱۰ روز ماه را هم کفاف نمی‌دهد، بقیه را چطور باید سر کنیم. سطح پائین حقوق بازنشستگان که حدود دو میلیون و هشتصد هزار تومان می‌باشد در واقع یک چهارم خط فقر است. خط فقری که حتی دست اندرکاران رژیم حاکم هم آن را تأیید کرده و از آن سخن می‌گویند. تازه در چنین شرایطی بازنشستگانی هم هستند که حتی همین حقوق را هم دریافت نمی‌کنند و فقط ۸۰۰ یا ۹۰۰ هزار تومان حقوق بازنشستگی آنان می‌باشد. بی دلیل نیست که بازنشستگان در اغلب اعتراضات و تجمعات شان شعار "خط فقر ۹ میلیون، حقوق ما ۲ میلیون" را فریاد می‌زنند. آنها با این سطح حقوق، حتی توان تهیه و خرید نیازهای اولیه زندگی برایشان غیر عملی می‌باشد.

نکته قابل تأکید آن است که درست در شرایط اقتصادی بسیار ناگواری که جمهوری اسلامی برای بازنشستگان و مستمری بگیران به وجود آورده است و در شرایطی که مبارزات بازنشستگان در خیابان جریان داشت، در رسانه های کشور خبری منتشر شد مبنی بر اینکه ۲۳۰ میلیون تومان به عنوان حق الزحمه اولین ماه نمایندگان مجلس به حساب آنان (۲۹۰ نماینده مجلس یازدهم) واریز می‌شود. حسین جلالی نماینده مردم رفسنجان و انار در شانزدهم تیر ماه اعلام نمود که: برای اولین حقوق نمایندگی ۱۱ میلیون تومان واریز شد، به علاوه ۲۰۰ میلیون تومان بابت مسکن و ۲۰ میلیون تومان هم برای سایر هزینه ها و همه اینها به حساب نمایندگان مجلس واریز شد. به این ترتیب، اگر بخواهیم مجموع حقوق اولیه این ۲۹۰ نفر از مفتخوران مجلس را نشان دهیم، یعنی ۲۳۰ میلیون تومان را به تعداد ۲۹۰ نماینده مفتخور ضرب نمائیم، به رقم ۶۶ میلیارد و ۷۰۰ میلیون تومان می‌رسیم که به حساب آنان واریز گردیده است. این در حالی است که حقوق بازنشستگان کشور ۳ تا ۴ برابر زیر خط فقر می‌باشد و دولت مدعی است بودجه برای افزایش حقوق آنان ندارد. طبیعی است که در شرایط زندگی زیر خط فقر مشاهده چنین تبعیضی قلب همه دردمندان و بازنشستگان را به درد آورد. رژیمی که ادعا می‌کند پول ندارد تا حقوق بازنشستگان را افزایش دهد در عمل اما میلیارد

ها تومان به جیب نمایندگان مفتخور مجلس می ریزد و یا در راستای تأمین منافع اربابان امپریالیستش میلیارد ها دلار صرف تقویت گروه های مرتجع وابسته به امپریالیسم در لبنان، سوریه، فلسطین و منطقه می کند و با دست و دلبازی باورنکردنی انواع خدمات اجتماعی رایگان و یا مسکن مجانی در جهت تقویت ارتجاع منطقه در اختیار آنان قرار می دهد. در همین رابطه یکی از بازنشستگان معترض در اراک در تجمع بازنشستگان این شهر گفت: "وزارت مسکن در لبنان و فلسطین شهرک می سازد، وزارت صنایع در کربلا، کارخانه پتروشیمی می سازد، در نجف بیمارستان ۲۰۰۰ تختخوابی می سازد و اینها همه از پول ما و پول ملت می باشد". واقعیت این است که همه این هزینه ها در شرایطی است که دولت مدعی است برای افزایش مستمری بازنشستگان پولی وجود ندارد.

بیش از چهل دو سال از حیات ننگین جمهوری اسلامی، این رژیم حافظ منافع سرمایه داران وابسته و اربابان امپریالیست اش می گذرد و در این فاصله روزی نبوده که این رژیم جنایتکار جهت تسهیل چپاولگری های بورژوازی حاکم به ترفندهای جدیدی علیه حقوق کارگران، زحمتکشان، بازنشستگان و دیگر اقشار تهیدست جامعه متوسل نگردیده باشد. یکی از این ترفندها، مکیدن خون بازنشستگان و مستمری بگیران توسط این زالوصفتان از طریق چپاول منابع سازمان تأمین اجتماعی و عدم افزایش حقوق های بازنشستگان به نسبت رشد تورم می باشد. با رشد و گسترش نظام سرمایه داری وابسته که در ذات خود گرانی، فقر، گرسنگی، حاشیه نشینی، زندان، اعدام و دیگر مصائب و مشکلات را به همراه دارد، روزی نبوده است که حقوق ناچیز بازنشستگان مورد دستبرد دولت قرار نگیرد. به همین دلیل هم بازنشستگان و مستمری بگیران ایران از بدو بوجود آمدن رژیم خونخوار جمهوری اسلامی در زیر شدیدترین فشارهای اقتصادی و سیاسی قرار داشته اند و همواره جمهوری اسلامی از پاسخ به خواسته های آنها سر باز زده است. وعده های دروغین و سرکوب و اعمال دیکتاتوری لجام گسیخته پاسخ همیشگی این رژیم به بازنشستگان بوده است. کسانی که بیش از ۳۰ سال کار کرده و از حقوقشان برداشت شده به امید آن بوده اند که در زمان بازنشستگی زندگی شایسته ای داشته باشند. اما آنها در زیر سلطه جمهوری اسلامی می بینند که مستمری دریافت می کنند که چهار بار زیر خط فقر قرار دارد.

واقعیت این است که در طی حکومت ددمنشانه جمهوری اسلامی مردم ایران هر روز با پوست و گوشت و استخوانشان ظلم ها و ستم ها و اجحافات این رژیم ضد مردمی را لمس و تجربه کرده اند. به همین دلیل هم در دوران ستم این رژیم روزی نبوده که ما شاهد مبارزه مردم به شکل های مختلف نباشیم. باید با درس گیری از قیام های خونین ۹۶ و ۹۸ که طی آنها توده ها در ۱۶۰ شهر و روستای کشور زمین را زیر پای سرمایه داران و استثمارگران رژیم وابسته جمهوری اسلامی به لرزه در آوردند، در جهت متشکل شدن گام برداشت. واقعیت این است که انقلاب تنها راه رهایی مردم ما و بازنشستگان از دست دژخیمان حاکم می باشد. تنها انقلاب می تواند توده های ستمدیده و مبارز و کارگران و زحمتکشان و بازنشستگان را از زیر سلطه امپریالیستها و جنایتکاران تاریخ آزاد سازد و دموکراسی و زندگی سعادتمند را به توده ها و جامعه به ارمغان بیاورد. پس بازنشستگان باید دست در دست کارگران و کشاورزان و زنان و دانشجویان و خلق های تحت ستم در راه تحقق این انقلاب گام بردارند.

بهمن ۱۳۹۹